

Sygn. akt III CSK 23/19

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku K. K. oraz M. B. i A. K. następców prawnych M. W.

przy uczestnictwie M. [...] sp. j. z siedzibą w S. i Gminy K.

o ustanowienie drogi koniecznej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni A. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawczyni A. K. na rzecz uczestnika M. [...] sp. j. z siedzibą w S. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na jej oczywistej zasadności.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenia prawa materialnego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia.

Ubocznie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, iż za odpowiedni dostęp nieruchomości do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 § 1 k.c. uznaje się sytuację, gdy z siecią dróg publicznych łączy tę nieruchomość gospodarczo funkcjonalna droga gruntowa

pozostająca pod zarządem urzędu gminy, ujęta w planie zagospodarowania przestrzennego gminy, będąca w powszechnym korzystaniu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1982 r., III CZP 44/82, OSNC 1983, nr 5-6, poz. 70). Brak odpowiedniego dostępu z nieruchomości do drogi publicznej w rozumieniu art. 145 k.c. występuje zarówno wtedy, gdy nie ma bezpośredniego takiego dostępu, jak i wtedy, gdy nie ma dostępu do drogi publicznej poprzez drogę innego rodzaju (np. tzw. drogę wewnętrzną), faktycznie istniejącą o odpowiedniej szerokości i ukształtowaniu, umożliwiającą nieprzerwany i nieskrępowany dostęp ogółowi osób, nawet gdy jest to droga wydzielona z działek prywatnych, zwłaszcza gdy pozostaje pod zarządem gminy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2010 r., II CSK 30/10, Biuletyn Sądu Najwyższego 2010, nr 10, s. 14). Przyjmuje się, że w warunkach gospodarki rynkowej wykładnia art. 145 § 1 k.c. powinna uwzględniać wpływ rozwoju techniki na ocenę "odpowiedniości" dostępu do drogi publicznej oraz możliwości przystosowania go do potrzeb właściciela nieruchomości. Pozwala to uznać, że w sytuacji, w której istniejący dostęp do drogi publicznej jest nieodpowiedni, regułą powinno być przystosowanie go do prawidłowego użytku, chyba że byłoby to niemożliwe lub wymagałoby niewspółmiernych i nieopłacalnych nakładów, co zachodzi zupełnie wyjątkowo (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2008 r., V CSK 81/06, nie publ.). Instytucja służebności nie może służyć wygodzie właściciela nieruchomości władnącej kosztem naruszenia prawa właściciela działki obciążonej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 476/16, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że nie zostały spełnione przesłanki do ustanowienia służebności drogi koniecznej, bowiem nieruchomość wnioskodawców wprawdzie nie ma bezpośredniego dostępu do drogi publicznej, ale posiada pośredni do niej dostęp poprzez drogę wewnętrzną pozostającą pod zarządem Gminy K., a tym samym wnioskodawcy nie są pozbawieni dostępu do drogi publicznej. Sąd ocenił, że droga ta zaspokaja potrzeby wnioskodawców i dostęp przez taką drogę do drogi publicznej jest odpowiedni w rozumieniu art. 145 k.c.

Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

[aw]